

Питања без одговора
„Прва књига Мојсијева-постање“,
(контроверзије, илузије, фикције и заблуде
о „постању“ и „стварању“)
мр Радивој Ж. Нинић

страница 1 до 24
позитивне мисли
без предрасуда

ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА

„ПРВА КЊИГА МОЈСИЈЕВА – ПОСТАЊЕ“

(КОНТРОВЕРЗИЈЕ, ИЛУЗИЈЕ, ФИКЦИЈЕ И ЗАБЛУДЕ О „ПОСТАЊУ“ И „СТВАРАЊУ“)

„ Нека вас оговарају, грде, осуђују, затварају: дозволите и да вас обеселе, али објавите своју мисао. То није право, већ дужност: велика обавеза свих оних који имају шта да кажу, да своју мисао износе на светлост дана за опште добро. Истина припада свима. Говорити је добро, писати још боље ...“

Пол Луј Курије

„ Истина која није изречена у право време гора је од лажи.“

Иван Сергејевич Тургењев

„ Заблуда се односи према истини као сан према јави. Запазио сам да се човек као освежен враћа из заблуде у истину.“

Јохан Волфганг Гете

*Све мора да има смисао. Све је у смислу. Смисао јесте суштина. Суштина јесте **истина**. Истина јесте смисао свега. Истина не познаје и не трпи неосновану пристрасност и предрасуде. Оне јесу непријатељи **ИСТИНЕ**. Потиснимо и превазиђимо их ако желимо и волимо **ИСТИНУ**. Нађимо **СМИСАО**, да имамо **ИСТИНУ**.*

Смисаона питања зависе од знања да их мислимо, како и када да их поставимо; знање зависи од смисаоних питања, правилног разумевања и тумачења писаног, казаног и учињеног. Све мора да има СМИСАО; једино тако долазимо до ИСТИНЕ.

*

Да ли да питамо, или да не питамо? Ако питамо, знаћемо, ако не питамо, бићемо ускраћени у знању. Питања постоје да би се на њих одговорило. Одговори постоје само ако постоје питања. Постоје питања на која „нема“ одговора. Постоје догме које не трпе питања. Она ту нису пожељна, јер ремете успостављен догматски и догматички „ред“ и „стање“. Човеку требају одговори да би могао да разуме и тумачи постојеће, и како је оно настало(постало). Ускраћивањем одговора он остаје у незнању и заблудама. Догма је његов терет и ограничење знања, и права на знање. Постављена је да га „окује“ у незнање, да не би питао, а веровао у нешто што

му није објашњено и показано, што му није разумљиво(схватљиво). Човек је саздан од мисли; у томе му је достојанство и дужност да мисли како треба, и како му налаже савест. Ако му је дато да мисли, зашто му се то право умањује догмом и догматиком; онемогућава му се да сазна непознато, што неки други „знају“? Ко намерава да уђе у богомољу, не треба да пита, а ко уђе у њу, не сме да пита и да мисли ван онога што му се ту „нуди“ и „пружа“, да не би унео „непотребну“ истину и реметио већ „успостављено“.

Мисаон хоризонт мора да буде широк и далек с једне мисаоне тачке. Он јесте видокруг разумног виђења ствари. Човек који има узак мисаон хоризонт, не види мисаоно довољно далеко и широко, прецењује то што му је „на дохвату“. Са широким мисаоним хоризонтом није ограничен на близу и најближе; може и уме да оцени правилно значења ствари око себе, и даље од тога. Онај који жели да се помери да би боље мисаоно видео, шири му се мисаон хоризонт. Без њега смо спутани да мислимо, с њим смо способни и слободни да више мисаоно видимо. Даје нам надмоћ у погледу у даљину, преко онога што је близу и преблизу, да бисмо је боље видели у тој њеној раскоши и лепоти, у правилним размерама. Та далека видљивост онемогућава нам да се боље оријентишемо и снађемо у новом и непознатом простору, а у нама познатим стварима да осетимо сигурност правилног и истинитог. Широк мисаон хоризонт превазилази уске баријере и предрасуде, јер оне образују и задржавају уске мисаоне оквире преко којих не можемо да видимо. Да бисмо изградили широк мисаон хоризонт морамо потпуно да сагледамо садашњи, узак, јер ћемо тако сазнати шта хоћемо, желимо и можемо.

Разуман (мисаон) увид у стање ствари, без предрасуда, одвраћа од догматског и догматичког виђења, чиме смо били „захваћени“ као да смо били заслепљени, јер нисмо желели, хтели или нисмо били довољно заинтересовани да то видимо другачије, па нисмо хтели или нисмо смели да питамо и да другачије, разложније мислимо. Сазнање да је нешто другачије од оног што нам се нуди и што смо до сада знали, јесте продор правилног мишљења путем правих питања. Тако превладавамо своју привидну, наметнуту ограниченост, постајемо свесни свог привидног незнања, тј. знамо да нисмо довољно знали. Да бисмо знали, свако наше питање мора да има смисао, јер он одређује смер и ниво нашег сазнања и знања. Смисаоно питање открива суштину тога што желимо да сазнамо, и тражи смисаон одговор, који очекујемо таквим питањем. Да бисмо могли да питамо, морамо да знамо шта питамо, тј. да знамо шта знамо, шта не знамо. Тиме стварамо могућност разумног разговора. Ко зна да пита и зашто то пита, показује да разуме ствар, али жели да потврди да ли је то *то* или није *то*. Правилно, смисаоно питање мора да буде отворено, с јасним смислом и намером, јер једино тако отвара могућност правилног, смисаоног одговора, чиме потврђује свој пун упитни смисао. Смисаон одговор мора да има истинску отвореност, јер задовољава смер који је трасирало смисаоно питање. Тако се долази до знања, и ствара се премоћ над умишљеношћу. Важно је да сазнамо то што не знамо, да потврдимо и проширимо правилно знање које имамо.

Однос према тексту који се разумева и тумачи мора да буде однос према саговорнику који није присутан, али је приложио свој став за разматрање. Коректност односа налаже да се саговорник не омаловажава, већ да се аргументовано сагледа то што је приложено, и да се аргументовано да суд о томе. Приложен текст за разматрање мора да има контекст, да би могао да буде разумљив и да омогући читаоцу (тумачу) добру подлогу и полазиште за правилно разумева-

ње и тумачење. Умешност разумевања и тумачења, разматрања и постављања у реалну равн зависи од знања да се брани од притисака постојеће догматике, која својим односом према реалном изазива сумњу у истинитост ставова које брани. У одређеним ситуацијама потребно је да се израженом контемплацијом продире у тада нешто несхватљиво и тајанствено. Ко поседује такву могућност, способан је да истражи све оно што је потребно да се могуће постојеће заблуде разоткрију, да укаже на њих и смисаоним питањима дође до ваљаних одговора да ли је то *тако*, и зашто је *тако*, а ако није *тако*, зашто постоји као *тако*. Ко жели да сазна шта је ваљано, а шта није, не сме да се преда утицају постојећих ставова који подржавају и бране постојећу тезу, као неуверљиву поставку ствари. Мора упорно и смисаоно да тражи истину о тој ствари, да превазиђе окамењено мишљење, с окамењеним формама исказа, који у већини немају смисао. Да би постигао то мора да се смисаоно посвети томе што је написано, што је претходно правилно разумео и протумачио. Дакле, смисао односа према датом тексту јесте тражење да ли он има пуну смисаону везу, да ли има контекст.

Питање контекста намеће сам текст, тј. сумња у његово постојање. Сумња, и њена значајна израженост, изазвана је текстом *ПРВЕ КЊИГЕ МОЈСИЈЕВЕ-ПОСТАЊЕ (Библијско друштво Србије, Београд, август 2014.)*. Текст својом поставком и несувислим „доказивањем“ како су „постали“ „свјетлост“ „небо“ „земља“ „човјек“ и „свијет“, како је дефинисан однос „бога“ према човеку као бићу, посебно према жени коју је безразложно „проклео“: „...теби ћу многе муке задати кад zatrudниш, с мукама ћеш децу рађати...“ (3.16.), без „проклињања“ мушкараца да „не рађају“, па су безмерно „рађали“; ниподаштавајућим односом аутора књиге према жени и величајућим односом према мушкарцима који „рађају“, и њиховом „стварању“ непостојећих „потомака“, потврђује моју оправдану сумњу у „смисао“ написаног, у разна „постања“ и „стварања“. Књига садржи све доказе о нестварном, немогућем, измишљеном и несувислом. Указујем на њих.

А/ „ПОСТАЊЕ“, „СТВАРАЊЕ“ „СВЈЕТЛОСТИ“, „НЕБА“ И „ЗЕМЉЕ“?

Аутори књиге су „поставили“ прву „тезу“ (догму) – „Стварање свијета. Човјек обличје Божије“, с „ударном“ догмом „У почетку створи Бог небо и земљу“ (1.1.), којима су створили скоро неизмјењиву заблуду да је то „тако“, као последицу интензивних илузија и фикција. Људи су нечитањем или неразумевањем и погрешним тумачењем довели себе у такво стање, јер су прихватили то као извор и полазиште својих веровања у „бога“, а, у ствари, то јесте извор и полазиште за улажење у религијско и верско слепило. „Творци“ тог бесмисла су се изгубили у сопствен лавиринт лажи и обмана, јер ниједним детаљем нису успели да „докажу“ постављену „тезу“. Зато треба да се стрпљиво и озбиљно посветимо написаном, да бисмо могли разумно и разумљиво да га протумачимо и дођемо до ваљаних показатеља и доказа тог бесмисла.

„У почетку створи Бог небо и земљу“ (1.1.) „А земља бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божији дизаше се над водом“ (1.2.), „...нека буде свјетлост...“ (1.3.), „...И би вече и би јутро, дан први“ (1.5.), „...нека буде свод посред воде...“ (1.6.), „А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други“ (1.8.), „...нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо...“ (1.9.), „И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора...“ (1.10.), „...нека пусти земља из себе траву, биље што носи сјеме...“ (1.11.), „И пусти земља из себе траву, биље,

што носи сјеме...“(1.12.), „И би вече и би јутро,дан трећи“(1.13.),„Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском..“(1.14.), „И нека свијетле на своду небеском,да обасјавају земљу“(1.15.), „И би вече и би јутро,дан четврти“(1.19.), ...

1. Није јасно шта значи „и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом“? Ако је постојао „бездан“, значи да је без дна, покривен непрозирном тамом, јер није постојало светло. У том бездном простору је „постојала“вода, која је испуњавала сав бескрај. А бескрај није одредив, нема границе, не постоји могућност његовог представљања, јер свест није омогућила човеку да сагледа бескрај, да га замисли и представи, као што му није омогућила да представи и „види“ себе после смрти. Како је замишљено „и дух Божји дизаше се над водом“, ако је та вода испуњавала сав бескрај, сав бездан? Није могла да постоји представа „над“, јер није могао да постоји простор ван бескраја? У књизи значи да је дух лебдио око бесконачног, око бездана, око безграничног. На чему, или у чему, у којем простору? С обзиром да не може да постоји нешто ван бесконачног, ван бездана, „над“ њим, незамисливо је да је дух уопште могао да буде ту. Представу „над“ је створио човек, као што је створио „испод“, „лево“, „десно“, „напред“, „назад“, на основу постојећих ствари у постојећем ограниченом простору. У безграничном, бесконачном, бездном простору не постоје те представе,поготово не ван њега. Он је **неодређен**, и **извор неодређености**.

Бездан је безгранично велик, мрачан, испуњен водом. Испуњавао је сав простор. Све је било у њему, не ван њега, јер не постоји нешто ван бесконачног. Сва тама је садржана у том бездану. Није могла да постоји „тама“ над безграничном тамом, у којој је био бездан,нити је могло да буде нешто ван њега. Аутори књиге су јасно и недвосмислено назначили да је сав бездан, сва бесконачност,била“ вода у својој тами,јер:„Потом рече Бог: нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде“(1.6.), „И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако“(1.7.), „А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други“(1.8.), да би „могло“: „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском...“(1.14.), „И нека свијетле на своду небеском...“(1.15.) „И постави их Бог на своду небеском ...“(1.17.). Дакле, бесконачна,бездна вода је,„морала“ да буде „растављена“ „сводом“(„небо“), на воду„под“ и воду„над“,како би,„био“ „обезбеђен“, „простор“за„постављање“ „видјела“. С обзиром да је то,„учињено“ - „И би вече и би јутро, дан други“(1.8.), **није** се „догодило“ - „И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост“(1.3.),...И би вече и би јутро, дан први“(1.5.), јер по,„приоритету“ требало је прво да се „догоди“(1.8.). „Свјетлост“ **није могла** „нека буде...И би свјетлост“ у „нерастављеној“ бездној, бесконачној,тамној води. Тама бездана је,била“ једина, без могућности „постојања“друге „таме“ „над“ њом. То је **прва** немогућност „постојања“ „свјетлости“, па **није** – „...и растави Бог свјетлост од таме“(1.4.),„И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први“(1.5.), јер и то је „било“ пре „приоритета“, који је у (1.8.). „Дан први“ је била потпуна тама у јединственој безграничној води, бездану, без „свјетлости“. Тада „бог“ **није** „раставио“светлост од таме, **није** „одреддио“„дан“ и „ноћ“, **нису** „постојали“ „вече“и „јутро“ - **није** „постојао“ „дан први“. На основу **чињенице** да **није** „постојао“ „дан први“, **није** „постојао“ „дан други“, јер **није** „могао да „буде“ „после“ **непостојећег** „дана првог“; **није** „постојао“ „дан четврти“ па ни-

су „постављена“ „видјела“, што јесте друга немогућност „постојања“, свјетлости; нису „постојали“ сви наредни „дани“, јер није „постојао“ почетни, „дан први“.

У књизи пише „И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост“(1.3.), „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском“(1.14.), „И нека свијетле на своду небеском да обасјавају земљу“(1.15.). Зашто је „поставио“ „видјела“ да „свијетле“ и „обасјавају земљу“, када је „**три дана**“ „**пре тога**“, рекао“-„нека буде свјетлост. И би свјетлост“(1.3.)? Ако је „поставио“ „свјетлост“, „И видје Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме“(1.4.), „И свјетлост назва Бог дан...“(1.5.), зашто су му била потребна „видјела“ да „свијетле на своду небеском, да обасјавају земљу“, када је „њу“ већ „поставио“ и „закључио“ да је „добра“? Зашто су била „потребна“ „видјела“ да „свијетле“ у већ „постојећој“ „свјетлости“ која „је добра“? С друге стране, зашто је ауторима књиге требало да „бог“ „постави“ „свјетлост“, када су „знали“ да морају касније да „поставе“ „видјела“ која ће да „свијетле“ и „обасјавају земљу“? Изражена несувислост.

2. „Дан први“, „И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост“(1.3.), „И видје Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме“(1.4.) „И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, **дан први**“(1.5.), да би тек „**дан четврти**“ „**поставио**“ „**видјела**“: „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском, да дијеле дан и ноћ, да буду знаци временима и данима и годинама“(1.14.), „И нека свијетле на своду небеском да обасјавају земљу...“(1.15.), „И створи Бог два видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћи, и звијезде“(1.16.), „И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“(1.17.), „И да управљају даном и ноћу, и да дијеле светлост од таме...“(1.18.), „И би вече и би јутро, **дан четврти**“(1.19.).

Ако је у књизи „бог“ „поставио“ „свјетлост“ „И би вече и би јутро, **дан први**“, без птетходне „могућности“ наведене у 1., и без „извора“ („видјело веће“ и „видјело мање“), јер их је „поставио“ тек „И би вече и би јутро, **дан четврти**“, без постојања „дана четвртог“, јер није постојао „дан први“, стога ни „дан други“, наравно, и „дан трећи“, и сви наредни „дани“, како је „знао“ шта је **јутро**, а шта **вече**, ко их је „**одређивао**“? Данас знамо да јутро настаје када Сунце „излази“ на истоку Земље, а вече када „залази“ на западу. Тада није постојала **Земља**, јер је **није** „створио“. „**Покушао**“ је да „створи“ нешто у води, тек „**дан трећи**“, али је то било једно обично **копно, острво**: „Потом рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже **сухо**. И би тако“(1.9.), „И **сухо** назва Бог **земља**... и видје Бог да је добро“(1.10.). Аутори књиге су јасно нагласили да је „бог“ „потврдио“ своје „дело“ речима „И би тако“, што доказује да је био „задовољан“ што се „остварила“ његова „наредба“ „**нека се покаже сухо**“ у бездној, безграничној води, па су то „аминовали“ речима „и видје Бог да је добро“, и то „**сухо назва Бог земља**“, што **доказује** да је „**СУХО**“ = „**ЗЕМЉА**“, а оно је било **само суво копно, острво** у тој води, **без воде** на њему, јер је јасно означено „божијом вољом“ да буде само „сухо“, пустиња; **није створио Земљу као планету, небеско тело**. С обзиром да **није** „створио“ такву Земљу, **нису** постојали „**и би вече и би јутро**“ и **дани**, јер „И створи

Бог два видјела велика...и постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“, што значи да је њихово светло било усмерено само према „сухом“(копно,острво), без да обасјавају и „мора“, јер нису добили то „усмерење“, па су остала у вечитом мраку, без могућности да се створи нешто „живо“ у њима. А „земља“(„сухо“, копно, острво) „била“ је само једно обично острвско уздигнуће из воде, које је „примало“ усмерено непрекидно светло према себи, без могућности да буде „тама“, јер није „одређен“ „механизам“ за „гашење“ и „паљење“ тог светла, и није назначено да се та „видјела“ „померају“, да „излазе“ и „залазе“, па се намеће закључак да је „осветљавање“ било трајно. Дакле, није постојала могућност да буде „ноћ“ на „земљи“(„сухо“, копно, острво), да буде „и би вече и би јутро“, јер је „осветљавање“ било фиксирано, једнаког интензитета и неограниченог трајања; нису постојали дани. Јутро, вече и дани настају само у односу на Земљу као планету, небеско тело, а она, као таква, није постојала. Ти феномени природе, јутро, вече, обданица и ноћ, што чине дан, настају као последица јединствене појавности стварног – окретањем Земље око своје замишљене осе у смеру запад-исток настаје јутро „излажењем“ Сунца на истоку, трајање обданице, вече, његовим „залажењем“ на западу, и ноћ, тама, када привремено нестаје утицај Сунца, чија појавност и дужина зависе од годишњег доба.

С друге стране, или прво, „бог“ није могао да у бесконачну, бездну, нестишњиву воду „убаци“ бесконачан нематеријалан, празан простор као „свод“, па је није „раставио“ на „под“ и „над“ „сводом“, и тако није „поставио“ „видјело веће“ и „видјело мање“. Стога, бездна, бесконачна вода је остала трајно недирнута, нерастављена; није „постојао“ „свод“(„небо“); није „постојала“ „свјетлост“; није „нека се покаже сухо...И сухо назва Бог земља“; нису „постојала“ „мора“; нису „постојали“ „и би вече и би јутро, дан први“... „дан други“... „седми дан“, и све даље; није било „Стварање свијета. Човјек обличје Божије“, није било „мушо и женско стори их“.

Дане је одредио човек, спајањем видног и тамног дела у једну дневну целину, и то поделио на сате(24 сата, по 60 минута, минут са 60 секунди). Недеља са седам дана прихваћена је из ове књиге, јер је погодовала за одређивање краћег периода; година је израчуната на основу времена кретања Земље око Сунца и подељена на мање временске јединице, месеце; све то да би се на погодан начин одређивало и мерило време као простор. „Бог“ нема везу с тим.

Пратимо „ток“ књиге.

3. „Потом рече Бог: нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде“(1.6.), „И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако“(1.7.), „А свод назва Бог небо...“(1.8.). Намеће се „закључак“ да је „бог“ поставио „свод“(„небо“) водоравно по средини бескрајне воде у бездану, који је делио на два дела – воду изнад и воду испод њега. Како је знао шта је

водоравно у бесконачној неодређености? Како је поставио „над“ и „под“ у истој бесконачној неодређености? Изнад њега је била бескрајна вода у бездану и тами, он је било између бескрајне воде у бескрајном бездану и тами, испод њега је била бескрајна вода у бездану и тами. **Данас је небо бескрајан, безваздушан простор, без постојеће природне чврстине.** Како је тај „свод“, тако **празан(вакуум), без чврстине, без ичег материјално чвстог,** могао да „растави“ толику бескрајну и немерљиво тешку воду, која је испуњавала и чинила тај бескрај? Ни по каквим физичким законима није могуће да се безваздушан простор(вакуум) убаци у материјално компактно, јер је празан, без икаквих елемената. Данас можемо да изведемо то само ако из неке посуде извучемо сав ваздух и затворимо је, па је такву убацимо у воду, али да та вода не испуњава сав простор који желимо да користимо за убацивање затворене посуде с вакуумом. У књизи је „бог“ „урадио“ то речима „нека буде свод посред воде“ и „И створи Бог свод“. Тај „свод“ је морао да буде „створен“ од најјачег, несаломивог, несавитљивог „материјала“, како би могао да „раздвоји“ бесконачну, бездну воду, да издржи сву горњу бесконачну, бездну воду, која је сигурно „била“ безгранично, немерљиво тешка, да би „омогућио“ да безгранична вода испод њега „мирно постоји“ и „омогући стварање“ неостваривог. Није имао одређене димензије, што значи да је и он био бесконачан, безграничан, али **празан(вакуумиран).** Како можемо да представимо да једно безгранично, бесконачно, **празно(вакуум),** дели друго безгранично, бесконачно, **материјално,** на два безгранична, бесконачна материјална дела? **То бездно, безгранично, бесконачно, било је испуњено водом** потпуно, и није могло да се „утисне“ нешто **празно(вакуум)** поред или у њену средину, са својим бесконачним, безграничним, **празним, безваздушним(вакуум)** димензијама, у тај потпуно испуњен, материјалан простор. Можемо да поредимо то с флашом пуном воде до врха, и затвореном. Вода јесте нестишњива по физичким законима. У том испуњеном, нестишњивом простору није могуће делити воду на два дела, јер није могуће убацивати нешто слободно и **празно, једно ништа,** да би је „делило“. „Бог“ **није** „поставио“, „видјела на своду небеском“, и **није** се „показало“, „сухо“, јер **празан(вакуум)** „свод“, са својим безграничним, бесконачним, **празним** димензијама, **није** могао да буде „утиснут“ у нестишњиву безграничну, бесконачну, **густу** воду, која је потпуно испуњавала беграничан, бесконачан простор, или, додиривао је воду, и био непробојно и несавитљиво чврст, да би могао да издржи толику бесконачну, безграничну воду „над“ собом? Апсурд који је створен, и траје до данас. Нема негације тог бесмисла. Људи су се, у својој примитивности, помирили с немогућим. Очигледно је недостајала ментална снага да се „носе“ с тим. Или је, што је вероватније, недостајало знање да се разуме и одвоји стварно од нестварног, немогуће од могућег, истина од заблуде. Аутори књиге су рачунали на то, па нису обраћали пажњу на смисао. Несмисао у бесмислу за ауторе тог бесмисла има „смисао“ бесмисла. За њих је тај бесмисао „суштина“, јер је **суштина** њима страна. Манипулација се заснива на бесмислу без суштине, јер, у супротном, не би имала жељен ефекат.

4. „У почетку створи Бог небо и **земљу**“(1.1.), „А **земља** бјеше...“(1.2.), „И **СУХО** назва Бог **земља** ...“(1.10.), „...нека пусти **земља**...“(1.11.), „И пусти **земља**...“(1.12.), „...да обасјавају **земљу**...“(1.15.), „...да обасјавају **земљу**“(1.17.), „...и птице нека лете изнад **земље**...“(1.20.), „...нека **земља** пусти...“(1.24.), „...животиње на **земљи**...“(1.25.), „...од цијеле **земље**...“(1.26.), „...и напуните **земљу**...“(1.28.), „...по свој **земљи**...“(1.29.), „...миче на **земљи**...“(1.30.), „То је постање неба и **земље**...“(2.4.), „...бјеше на **земљи**...на **земљу**...да ради **земљу**“(2.5.), „...никоше из **земље**...“(2.9.), „...

око цијеле земље Евилске...“(2.11.), „...око цијеле земље Хуске“(2.13.), „...створи од земље све звијери...“(2.19.), „...да ради земљу...“(3,23.)... . О којој „земљи“ је реч? Свака у наводима јесте написана с почетним малим словом. У Правопису српскога језика се назначавало да постоје „главне групе властитих имена, на чијем почетку се редовно пише велико слово: ... **d.** посебна имена небеских тела...“. С обзиром да је у наводима мало слово на почетку речи „земља“, закључак је да се не ради о Земљи као небеском телу, него о свакодневной речи у језичкој комуникацији за означавање „амбијента“ деловања. Аутори књиге су тим путем јасно назначили да се не „ради“ о Земљи, него о „земљи“, јер се „показала“ као „сухо“(копно,острво) у бескрајној води. Вратимо се „осмишљеном“ бесмислу у књизи.

На основу чега је названа земља, кад „*бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом*“, што значи да је тада постојала само некаква безгранична вода „без обличја и пуста“? Тада није постојала **Земља** ни у претпоставци, чак ни у „божијој“ идеји. „Потом рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо. И би тако“(1.9.), а у (1.10.) „И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора“, што нема смислаону везу, јер је прво рекао „нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто“, да би затим рекао „а зборишта водена назва мора“. Није могло да се „покаже сухо“ у непрозирној тами, и није постојао безграничан празан, „свод“, па није могао да буде „утисну“ у безграничну, густу воду, да би „омогућио“ „показивање“ „сухог“(„земља“, копно, острво). У књизи вода „под сводом“ је била бесконачна, безгранична, бездна. Како да „се сабере вода што је под небом на једно мјесто“, када је већ „сабрана“ у бесконачности, безграничности, бездну, као једном бесконачном, безграничном, бездном месту? Како је могуће да се нађе и одреди „једно мјесто“ у свем том бесконачном, безграничном, бездном, које већ испуњава све, без могућности постојања одвојеног и посебног? Али, покушајмо да пратимо шта пише у књизи. У првом казивању јесте једнина – „нека се сабере вода...на једно мјесто“, у другом казивању јесте множина – „а зборишта водена назва мора“. С обзиром да је потребна доследност у исказима, дошли смо у ситуацију да нагађамо да ли се ради о води сабраној на једно место, или више зборишта, да ли је море или мора. Ако прихватимо једнину, значи да је вода сабрана као једна целина, јединствена површина, и да се појавило једно „сухо“(копно, острво), као једна целина, јединствена површина, што значи да су постале две засебне целине, али спојене; да усред постојеће бескрајно и безгранично велике воде (море) постоји „сухо“, (острво, копно), названо „земља“. Та безгранична вода није имала спољну границу(обалу), јер није споља додиривала нешто опипљиво, видно, већ је „земља“ („сухо“, острво, копно) имала своју обалу која је одвајала од те воде, усред ње. Није могуће приказати то графички, јер не постоји мерило безграничности, бесконачности; једино може да се нацрта то острво(копно) на папир неодређене величине, а празан део, ван њега, да се означи као вода. Ако прихватимо множину, значи да је вода сабрана у више зборишта, више целина, али је остало једно „сухо“, које је једна целина, а та „зборишта“ су около „сухог“. Како да прикажемо једно „сухо“(„земља“) и више зборишта у односу на то једно? А како су настала та „зборишта“ у једном бесконачном, безграничном, бездном зборишту? Аутори књиге су створили проблем који не можемо да решимо, јер не можемо да представимо дато. Ако су „постојала“ зборишта, значи да су била одвојена међусобно, али чиме када није означено на чему су; не можемо да представимо више целина без постојећих граница које их раздвајају и дефинишу

као засебне целине. „Збориште“ је одређено просторно, видљивом границом. То не постоји у књизи. Не можемо да замислимо једно збориште без постојећег, означеног и ограниченог простора, а камоли више зборишта која „стоје“ посебно, али на чему? И окружују једно „сухо“ („земљу“)? У оба случаја значи да је под реч „земља“ подразумевано једно „сухо“ (копно, острво): („...нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо..“ (1.9.), „И сухо назва Бог земља...“ (1.10.). Копна данас раздвајају мора, а она се налазе на Земљи. Питање: „бог“ је „одредио“ да се „покаже“ једно „сухо“ („земља“, острво, копно) из воде, што значи да није „предвидео“, „планирао“ и „одредио“, у књизи није то назначено, да се уз његово „одобрење“, „сагласност“, касније створе континенти и разна друга острва, која су необично бројна - како су постали од тог једног „суhog“ („земља“, копно, острво), које је „било“ тада једино у свем том воденом простору? А „мора“ у књизи су била околу „суhog“ („земља“, копно, острво), без назнаке на чему су била, и без ограничења, што значи да су лебдела са „сухим“ („земља“, копно, острво), без ослонца на нешто што их је придржавало. Није назначено да је створена Земља као небеско тело, као део неба, одвојена од „мора“, како је „учињено“ у „И створи Бог два видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћу, и звијезде“ (1.16.), „И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“ (1.17.). „Бог“ је „створио“ „земљу“ као „сухо“ (копно, острво) а воду као мора, а та „земља“ („сухо“, копно, острво) „била“ је у „морима“ („мору“). Доказ да је „И сухо назва Бог земља“ било само копно(острво) јесте: „Опет рече Бог: нека пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме његово на земљи. И би тако“ (1.11.), „И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме његово по њиховијем врстама. И видје Бог да је добро“ (1.12.). Посебно је „назначено“, „одредио“, шта да се „догоди“ у води, одвојено од земље („сухо“, копно, острво), „Потом рече Бог: нека врве по води живе душе, и птице нека лете изнад земље под свод небески“ (1.20.). Птицама није „одредио“ да лете изнад воде, већ само изнад „земље“ („сухо“, копно, острво), „...и напуните воду по морима, и птице нека се множе на земљи“ (1.22.). Само на „земљи“ („сухо“, копно, острво) могле су да буду „створене“ звери, стока и ситне животиње (1.24.) (1.25.); „...и будите господари од риба морских и од птица небеских и од свега звериња што се миче по земљи“ (1.28.). „И створи Господ Бог човјека од праха земаљскога...“ (2.7.), што јесте јасна одредница да се ради о „сухом“ (копно, острво), где је једино могуће да се „створи“ „прах земаљски“. У свему томе „јавила“ су се два озбиљна проблема у књизи: 1) У (1.11.) и (1.12.) „бог“ је „одредио“ да „земља“ пусти траву, биље, што носи „сјеме“, дрво родно, које рађа по врстама, у којем ће бити „сјеме“ његово, „И земља пусти из себе...“, али је СВЕ ТО „урађено“ „дан трећи“ (1.13.), у дубокој, непрозирној тами, без обичне воде на „сухом“, јер је „одредио“ „нека се покаже сухо“ (1.9.), без светла небеског, без два „видјела“, без којих не би могло да буде нешто и опстане, нити да се види, а по њиховом „постављању“ дан касније, „дан четврти“ (1.19.), „усмерио“ их је „да обасјавају земљу“ (1.15.) и (1.17.), тј. „сухо“ (острво, копно), НЕ и „мора“, тако да су остала у тој непрекидној тами, па нису постојали услови за „стварање“ живота у

њима. „Постављањем“ „видјела“ „да обасјавају земљу“, није „регулисао“ њихово „гашење“ по периодима, како би „могло“ то „сухо“ („земља“, острво, копно) без воде да „предахне“ од толике непрекидне врућине, па је морало да остане тако „сухо“, без могућности стварања живота.

2) Вратимо се флаши пуној воде, и затвореној, у којој је та вода нестишњива. Замислимо да се у води налази један дрвен предмет, као саставни део укупне масе, који може да се помера у њој, али не може да исплива и да мења облик флаше. Вода додирује сваки део флаше. **Није** могуће да тај дрвен предмет „исплива“ на неки део воде која у потпуности додирује сваки део флаше. Може да додирне зид флаше, али не може да истисне, помери воду од зида. Остаје само влажан додир, јер је вода стално ту. Тај предмет остаје непрекидно у води, јер нема простор где би могао да „исплива“, због нестишњивости воде и немогућности да се „помера“ или „раставља“. Тако долазимо до почетне позиције, када није постојала могућност да се у бездну, бесконачну воду, која је потпуно испуњавала бесконачан, бездан простор, „убаци“, „свод по сред воде, да раставља воду од воде“, који је такође безграничан, бесконачан и празан (вакуум), „и нека се покаже сухо“. **КО** је и **како** створио **Земљу** као планету, небеско тело?

„Бог“ није „створио“ Земљу као небеско тело, него је „покушао“ да „створи „земљу“ као острво у води, које није могло да исплива на површину, већ је остало у њој, јер није постојала физичка могућност да празан (безваздушан, вакуум) простор буде „убачен“ у бесконачну воду, која је нестишњива по физичким законима, која је испуњавала све, и да је „растави“, па да као „свод“ („небо“) „омогући“ да се „покаже сухо“ („земља“, острво, копно). Није постојала могућност за „стварање“ „човјека“ и „свијета“ на тако уроњеном острву!!!

Како је настала Земља као округло небеско тело, део неба, трећа планета по удаљености од Сунца, део Сунчевог система, пета по величини у њему, која константно, непромењиво, обилази око њега по елиптичној, скоро кружној путањи дугој 939 120 000 км, на средњем одстојању 149,6 милиона км, за 365,25636 дана, односно 365 дана 5 часова 48 минута 46 секунди, брзином 29,76 км/сек, 107136 км/час; обрће се око своје замишљене осе брзином 1669,8 км/час; својим северним делом осе константно је усмерена ка Звезди северњачи, и тај положај задржава у сваком делу путање око Сунца; има четири годишња доба, која настају услед кретања око Сунца, јер се њено усмерење према Звезди северњачи не мења, па је Сунчеви зраци обасјавају истим смером и интензитетом, али под различитим углом у односу на њену осу у периоду у којем се налази на путањи кружења? Звезда северњача је магнетно најутицајнија звезда на Земљу, јер је одржава непрекидно у истом положају, осом према себи, уз безначајна одступања, према којој је одређен северни пол, иако је удаљена око 430 +/- 30 светлосних година (светлосна година јесте пут који претђе светлост за годину дана, и износи 9.463 милијарде километара), што значи да је садашња светлост кренула с ње пре 430 +/- 30 година, што доводи до питања да ли још постоји као таква. Њена магнетна моћ је исто у питању, јер можемо, према светлости, да претпоставимо да ће трајати сигурно колико и светлост с ње, најмање још 430 +/- 30 година.

У књизи пише „И створи Бог два видјела велика...“(1.16.),„И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“(1.17.). **С обзиром на усмерење само према земљи, закључујемо да их је поставио као рефлекторе, јачи и слабији, који је требало да својим светлосним сноповима обасјавају само „сухо“ које „назва Бог земља“, тј. КОПНО, ОСТРВО, што значи да нису „обасјавали“ и воду, јер нису добили то усмерење, или шири сноп светлости. На основу чега данас постоји Сунце као небеско тело, звезда, које је лоптастог облика и осветљава сав простор око себе, до неодређене удаљености, и које има светлосну, топлотну и магнетну моћ да држи све планете свог система на једнакој удаљености од себе константно? Како је дошло до непрекидног кружења 9 планета (званично) око Сунца? Како је настало јединствено магнетно поље у свемиру које одржава сва небеска тела на једнаким међусобним позицијама? Како је „видјело мање“ (Месец) постало Земљин сателит, а „бог“ га „створи“ и „постави“ заједно с „видјелом већим“ „на своду небеском“, независно од „сухог“, тј. „земље“(копно, острво)? Како би могло да се представи садашње кружење Месеца око копна(острва), не и око „мора“? **И још многа питања без бар наслућујућег одговора у књизи.** Аутори књиге су, потпуно занемарујући смисао, „децидирано“ назначили бесмисао, јер су намерно изоставили, занемарили разлику између стварног и могућег у односу на нестварно и немогуће, несмисаоно. Нису желели да помињу природну, логичку реалност, јер би њихов бесмисао изгубио „смисао“. **Грех је такво „писање“ књиге: створити и „неговати“ бесмисао.****

Б/ „ПОСТАЊЕ“ „СТВАРАЊЕ“ „ЧОВЈЕКА“, „МУШКО И ЖЕНСКО“, И „СВИЈЕТА“?

Полазим од претходно **доказаног** да „бог“ **није** створио Земљу као небеско тело, већ су аутори књиге „покушали“, у име „бога“, да „створе“ „сухо“ острво(копно) у води, које **није** могло да исплива на површину, да **није** створио ниједно од тога што пише у књизи, да **није** обезбедио ниједан услов који би могао да омогући то, да **није** створио човека, биљке и остали живи свет, али осећам дужност и обавезу да испоштујем шта пише у књизи, да доведем почето до краја, уз дубоко сазнање о несувислости написаног, али погодног за показивање, приказивање и доказивање да је плод нездраве маште, жеље и намере њених аутора да нас омаловаже, понизе и ослабе наше достојанство, да нас доведу у стање неразумног и понижавајућег, да осетимо да смо нико, да зависимо од њих и њихових илузија, фикција и обмана, којима желе да нас доведу и уведу у заблуде, и што дуже држе у њима, појачавајући притиске разним „духовним“ обавезама у понашању и веровању у лажно и немогуће.

Тежња је била да се „он“ прикаже као „створитељ човека“, али да „мушко и женско“ његовом забраном не прогледају, да им се не „отворе очи“ и да не сазнају „што је добро што ли зло“. Али, када су то успели, уз помоћ змије, бивају проклети зато што су желели да остваре то што им је она „препоручила“. Текстом се желело да се на било који начин „мушко и женско“ одреде као грешници, без обзира на несувисло приказивање таквог стања ствари. Наметањем „чињенице“ да је „он“ забранио да једу „с дрвета од знања добра и зла“, да не би прогледали и видели „што је добро што ли зло“, закључујемо да је кривац за то, и треба да доведемо под сумњу веровање у „њега“. Да, таквим приказивањем треба да постанемо огорчени на „његове“ поступке, и да се дистанцирамо од „њега“, јер је „грешан“ у непотребној забрани и проклињању. Али, „мушко и женско“ су „морали“ да „постану грешници“ на почетку свог постојања, да би то „семе грешности“ било „прагре-

шност“ свих људи данас, без обзира да ли ће та „аргументованост“ бити примећена или не. Дакле, цео текст је проблематично, неповезано и несмислено, али довољно агресивно написан, тако да изазива сумњу у ауторове или преписивачеве неартикулисане намере. С обзиром да су „оригинални рукописи“ давно „изгубљени“, да су разни писари наводно преписивали верно с оригинала, а доказ за то не постоји, рачунало се на то да је сваки доступан рукопис, који неко „потврди“, довољан за веровање, али у шта? Није питање у кога веровати, него чему веровати. Има много неписмених људи у свету, који не могу да читају, али верују. Можда су у благој предности у односу на писмене, али недовољно разумне, јер су заштићени од оваквих и сличних текстова, а интерпретатори, који им усмено саопштавају „чињенице“, могу и не морају да буду довољно уверљиви у томе. Довољно је да човек осети жељу и потребу да верује у нешто, било шта, јер му то нуди савест, а обезбеђује воља. Текст изазива озбиљну сумњу у ваљаност, јер је преоптерећен сувишним писањем „чињеница“, које то нису. Могло је то да буде написано врло једноставно и много краће. Сигурно је да постоје аутори, не Мојсије, који су то писали у старту, „дорађивали“, „разрађивали“, одузимали и додавали, али невешто и претерано „филујући“ то што су створили. Човеку није потребно такво празно „убеђивање“, ако је срцем опредељен да верује, по свом нахођењу. Претерано и нереално убеђивање обавезно изазива оправдану сумњу у његову ваљаност и оправданост. У том смислу се намећу многа питања, која су последица необично „замршених“ радњи и догађања, наметнутих тема за питања, наметнутих дилема и лоших намера аутора и коаутора, преписивача и тумача.

1. Зашто се у 1.26. јавља множина - „Потом рече Бог: да начинимо човека по својему облику, као што смо ми ...“, а у 1.27. једнина - „И створи Бог човека по облику својему, по облику Божијему ...“? Ко су и зашто „ми“ и „начинимо“, ако постоји „један он“ у другом наводу, или себе сматра као множину у својој једнини? То је једино место где је „множина“. У Другој књизи Мојсијевој-излазак, пише „Ја сам Господ Бог твој...“ (20.2.) и „Немој имати других богова уза ме.“ (20.3.).

2. Ако је „бог“ „створио“ човека „по облику својему, по облику Божијему“, значи да је то „обличје“ било видљиво, физички стварно постојеће биће, једнако човеку, јер га је „начинио“ према себи. Али, јавља се проблем: „...и дух Божји дизаше се над водом“ (1.2.). **Дух није видљив, безличан је и без облика. Нема ниједну карактеристику и обележје који би могли да укажу да постоји као нешто што можемо да представимо визуелно. Нема одреднице постојећег физичког. Данас кажемо да постоје духови око нас, у напуштеним старим објектима, или некој таме. Невидљиви су, дакле, физички непостојећи. „Бог“, невидљив дух, није створио човека, „по облику својему, по облику Божијему“, јер је без обличја, и пише „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“ (6.3.), што доказује да „тијело“ не може да „постане“ од духа, који се појавио и као горући грм на гори Синајској, док је „утискивао“ десет заповести на плочу коју је „држао Мојсије“. Човек је „створио“ бога према облику својему, које је стварно, видљиво, материјално, па се то огледа на фрескама. Ксенофон: „Кад би во знао да црта, његов бог би лично на њега“. Где је божије „обличје“ данас? Како изгледа? Коју боју „коже“ су имали „бог“, „мушко и женско“? Сигурно су „имали“ исту боју, јер их је „створио“ „по облику својему“? Како су настале многобројне људске расе (боје коже), ако је тада постојала само та ЈЕДНА заједничка боја? Да ли може да се створи црна боја мешањем две беле? **Како је знао или претпоставио како треба да изгледа човек, са свим карактеристикама човека, са свим биолошким и физичким својствима, па да га****

„створи“ накнадно „од праха земаљскога“, „по обличју својему“ када је „био“ само дух, једини у том бескрају, без обличја? Ако је „мушко и женско створи их“(1.27.), „по обличју својему, по обличју Божијему“(1.27.), значи да је и „женско“ створио према свом „обличју“. Које физичке особине је имао на себи и у себи да би могао да створи „женско“ по том „обличју својему“? Иначе, на основу чега би знао како изгледа „женско“? **Како је као дух знао шта значи „женско“, а није имао слику и представу о њој ?**

Дух **нема** облик, **нема** очи(не види), **не** дише, **нема** унутрашње органе, **нема** мозак, **нема свест (ум и разум)**, **не може да мисли**, **нема** облик човековог тела и удове. **Нема** ниједну особину и изглед мушкараца и жене. **Како** је постао човек као анатомско чудо? **Како** је „бог“ као дух, без наведених животних елемената, „одредио“анатомију човека(мушкарац и жена) када није могао да види тада непостојећег човека(мушкарац и жена),нити да га замисли у том свом вечитом слепилу? Да ли човек слеп од рођења може да има било коју или какву представу о стварности,сем слухом и додиром? Да ли је дух без осећаја,поред тога што не види,могао да има представу о човеку који до тада није постојао, нити могао да се осети или додирне? **Како** је „одредио“системе човековог тела: **мозак (свест-ум и разум), циркулаторни систем, систем за варење, ендокрини систем,систем за излучивање,имунски систем,нервни систем(централни и аутономни-вегетативни), лимфни систем, мишићни систем, систем органа за размножавање(репродуктивни систем мушкараца и жене), респираторни систем, скелетни систем, покровни систем? Како** је „одредио“ органе: **анус,слепо црево,груди,дебело и танко црево,дијафрагму,уши,очи,срце,бубреге,бешику, мокраћне канале, гркљан,јетру,плућа,нос, јајнике,грло,панкреас,пенис,плаценту,ректум,кожу, слезину,језик, желуцац,материцу,нокте,по пет прстију на удовима,косу,усне,зубе... и сваком органу„одредио“функцију, иако то није имао нити је знао како изгледа и функционише? **То није „божије дело“,** јер је „био“ дух без облика и суштине, празно ништа. **Све је одредила природа, по Дарвиновој теорији, која не може да се оспори измишљеним, нестварним, немогућим и непостојећим , који су само превара.****

3. **После** наслова изнад 1.„*Стварање свијета. Човјек обличје Божије*“, **после**„Потом рече Бог: да начинимо човјека по својему обличју,као што смо ми, који ће бити господар...“(1.26.),**после**„И створи Бог човјека по обличју својему...мушко и женско створи их“(1.27.),**после**„И благослови их Бог и рече им Бог: рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом, и будите господари ...“(1.28.), **после** „И још рече Бог: ево, дао сам вам све биље...“(1.29), **после** „Тада погледа Бог све што је створио,и гле, добро бјеше веома...“(1.31.), **после**„И сврши Бог до седмога дана дјела своја...“(2.2.), **после**„И благослови Бог седми дан...у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини“(2.3.), „бог“**долази до „закључка“** да треба,мора да „створи“ „човјека“ и „жену“ - „...нити бјеше човјека да ради земљу.“(2.5.), „А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога...“(2.7.), „И Господ Бог створи жену од ребра...“(2.22.), **ЗАТИМ**, „...Кад Бог створи човјека,по обличју својему створи га“ (5.1.), као у (1.26.) и (1.27.); „Мушко и женско створи их, и благослови их, и назва их човјек,кад бише створени“(5.2.), као у (1.27.) и (1.28.). Када је претходно„завршено“„стварање света“ „његовим немерљивим надахнућем“,и у том свету су „створени“„птице нека лете изнад земље“(1.20.), „и све птице крилате по врстама њиховијем“(1.21.),„и звјери земаљске по врстама њиховијем“(1.24), „човјек“„мушко и женско“(1.26.) и (1.27.), „И благослови их Бог“(1.28),зашто је„**одлучио**“да

по други пут, „створи од земље све звјери пољске и све птице небеске“ (2.19.), „човјека од праха земаљскога“ (1.7.), а тај „прах“ је „био“ потпуно сув, јер је „узет“ са „суhog“ („земља“, острво, копно) без воде, па је све то „створено“ од „суhog“ праха узетог са „сухе“, „земље“, без капи воде, и „жену од ребра“ (1.22.) „узетог“ од „суhog“, безводног Адама? Да ли није био задовољан резултатом свог „надахнућа“ па је урадио „допунски рад“? Ако је свет „створио“ од првог „материјала“ који је одредио за његово стварање, да ли је тај „материјал“ био погрешан за човека и жену, па је морао да их „до-рађује“ од „суhog“ „праха земаљскога“ на „сухом“, без воде, и „ребра“, а накнадно „стварање“ птица и звери од суве земље без капи воде, било је само „покриће“ да се посебно „створи“ жена „од ребра“ „узетог“ од сувог, безводног Адама, па је тако „постала“ сува, безводна жена, на сувој, безводној „земљи“. Очигледно је постојао проблем код творца/творца те књиге у односу на смисао и жене. Већ смо сазнали да не зна(ју) за смисао. Можда није (су) волео(ли) жену, па је желео(ли) да је накнадно створи(е) с омаловажавањем, као једно мизерно биће „обично нужно зло“, које је мање вредно од „човјека“, само један мали његов део, суво ребро узето са сувог Адама, па је занемарио(ли) и омаловажио(ли) чињеницу ко га(их) је и како родио, ко ствара и доноси живот на свет. Очигледно је постојала намера да се жена омаловажи, па је тај део књиге вештачки, на силу убачен, како би се стекла „слика“ да је „бог“ тако желео и „одлучио“. То занемаривање важности и неопходности жене, да само она рађа, показано је приказивањем да мушкарци „рађају“: „...а Гаидад роду Малелеила; а Малелеило роду Матусала; а Матусал роду Ламеха.“ (4.18.) „А родив Сита поживје Адам осам стотина година, рађајућу синове и кћери“ (5.4.), „А Сит...роду Еноса“ (5.6.), „...Сит...рађајућу синове и кћери“ (5.7.), „А Енос ...роду Кајинана“ (5.9.), „...поживје Енос...рађајућу синове и кћери“ (5.10.), „А Кајинан...роду Малелеила“ (5.12.), „...поживје Кајинан...рађајућу синове и кћери“ (5.13.), „А Малелеило...роду Јареда“ (5.15.), „...поживје Малелеило...рађајућу синове и кћери“ (5.16.), „А Јаред...роду Еноха“ (5.18.), „...поживје Јаред...рађајућу синове и кћери“ (5.19.), „А Енох...роду Матусала“ (5.21.), „...поживје Енох ...рађајућу синове и кћери“ (5.22.), „А Матусал... роду Ламеха“ (5.25.), „...поживје Матусал ...рађајућу синове и кћери“ (5.26.), „А Ламех ...роду сина“ (5.28.), „...поживје Ламех...рађајућу синове и кћери“ (5.30.), „Хус роду и Неврада...“ (10.8.), „А Месраин роду Лудеје и Енемеје и Лавеје и Нефталеје“ (10.13.), „И Патросеје и Хасмеје“ (10.14.), „А Јектан роду ...“ (10.26.), „А родив Афраксада поживје Сим пет стотина година, рађајућу синове и кћери“ (11.11.), „А Арфаксад...роду Салу“ (11.12.), „А Евер...роду Фалека“ (11.16.), „А родив Фалека поживје Евер...рађајућу синове и кћери“ (11.17.), „А Фалек...роду Рагава“ (11.18.), „А родив Рагава поживје Фалек...рађајућу синове и кћери“ (11.19.), „А Рагав...роду Серуха“ (11.20.), „А родив Серуха поживје Рагав...рађајућу синове и кћери“ (11.21.), „А Серух...роду Нахора“ (11.22.). **Не верујем** да је данас неком јасно како су мушкарци „успевали“ да „рађају“, посебно да је Месраин „родио“ **шест народа**. **Таква „могућност“ не постоји**. **Нису постојали „потомци“ које нису „родили“ очеви**. **Све то јесте бесмисао**. **Жена, мајка, треба да има споменик захвалности за вечност**.

4. „И Господ Бог изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет“ (3.23.), „И изагнав човјека постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота“ (3.24.), „Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она затрудње и роди Каина...“ (4.1.), „И роди опет брата његова Авела...“ (4.2.). Сигуран сам да је

свим читаоцима ове књиге промакла чињеница да „бог“ НИЈЕ „изагнао“ Јеву „из врта Едемскога“, јер се то односи само на „изагнав човјека“, дакле, „изагна га“, „да ради земљу, од које би узет“, НЕ „изагна ИХ“, „да раде земљу“. Јева је остала у врту Едемском. Тако су били потпуно ОДВОЈЕ-НИ несавладивом препреком – ХЕРУВИМОМ „с пламенијем мачем“ „пред вртом“. НИЈЕ постојала могућност да се виде и сретну. Како је Адам успео да „Послије тога Адам позна Јеву жену своју“, а потом да она роди два сина? У таквој „поставци ствари“, НИЈЕ постојала могућност да Адам „позна“ Јеву, чиме НИЈЕ постојала могућност да она роди Каина и Авеља, што значи да је „бог“ хтео да их одвоји, па тако не би могли да настану потомци. Зашто? Аутори књиге су се сплели у сопствену паучину разума, јер су показали да нису дорасли планираној обмани људи. Доказали су сопствену немоћ да одрже лажи на почетном нивоу, када су самоуверено настојали да „докажу“ „ПОСТАЊЕ“ „свјетлости“, „неба“, „земље“, „човјека и свијета“.

5. Карактеристично је постављен однос „бога“ према рађању: „А жени рече: теби ћу многе муке задати кад затрудниш, с мукама ћеш децу рађати ...“ (3.16.). У књизи су се многи мушкарци „нарађали“, многе потомке „родили“, а „бог“ им није рекао „с мукама ћеш децу рађати“, или да им забрани да рађају, јер је то природна могућност само жене. Мушкарци су свемогући, па и у „рађању“ без болова и мука, а жени је „забрањено“ да безболно и без мука рађа, да нормално испољи тај свој јединствен дар, као једини творац живота, јер је омаловажена од творца те књиге, или је „бог“ стварно тако хтео. Да ли је створена само зато да буде крива и проклетата? Зашто је уопште створена, када мушко „може све“? Зашто је створена када НИЈЕ „изгнана“ из врта Едемског да би рађала? Како је уопште могла да рађа, када је била НЕСАВЛАДИВО ОДВОЈЕНА од Адама ХЕРУВИМОМ „с пламенијем мачем“? По тој књизи НИСУ могли да „постану“ потомци. Али је важно да видимо шта се „догађало“ даље.

6. „А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи“ (11.1.), „А кад отидоше од истока, нађоше равницу у земљи Сенарској, и населише се ондје“ (11.2.), „Па рекоше међу собом: хајде да правимо плоче и да их у ватри печемо. И бјеху им опеке мјесто камена и смола земљана мјесто креча“ (11.3.), „Послије рекоше: хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи“ (11.4.), „А Господ сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечији“ (11.5.), „И рече Господ: гле, народ један, и један језик у свијех, и то почеше радити, и неће им сметати ништа да не ураде што су наумили“ (11.6.), „Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик да не разумију један другогато што говоре“ (11.7.), „Тако их Господ расу оданде по свој земљи, те не сазидаше града“ (11.8.). У тој књизи, у почетку беше један народ и један језик. Тај народ је желео да живи у једној заједници, јединствен, да говори једним језиком, да сагради нешто што ће их одржати јединствено, што ће им омогућити да заједно живе и споразумевају се без оптерећења различитости. Ауторима је сметала таква почетна поставка ствари, јер нису могли да објасне касније настале различитости од једног. Као у претходном делу књиге, када је „бог“ испољио немерљиву пакост према човеку и жени, проклињући их, раздвојивши их херувимом с „пламенијем мачем“ „пред вртом“, изазивајући Каинову мржњу према Авељу и убиство, тако је и овде испољио немерљиву пакост према једином народу тада, који је желео да „живи“ нормално у датим околностима и условима. Ничим изазвана пакост је испољена без разумне мере, јер није био изазван нечим што би требало да га наљути. Аутори књиге су неизмерно пакосни према људима, па су то пребацили на „бога“, као да је он такав. У томе су изгуби-

ли меру, па су дуплирали „његов“ силазак: „А Господ сиђе да види град и кулу...“ (11.5.), „Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик...“ (11.7.). У досадашњим „сазнањима“ „бог“ „види“ све и „зна“ све с неба, без потребе да силази. Зашто би пакостио људима, а желео је да их „створи“, да их је стварно створио? Или је желео да их „створи“ да би имао на коме да испољи своју пакост, да их је стварно створио? Аутори књиге су наметнули ту дилему. И сами нису веровали у „његово“ „стварање“ човека и света, али су желели, по свему судећи, да заведу лаковерне људе да верују у нешто што ће им одговорати. Нису „га“ волели, нити су веровали у „његу“; био им је „потребан“ да би „створили“ погодну подлогу за нечије владање светом. **Грех је такво „писање“ књиге.**

В/ ИМЕНА „АДАМ“ И „ЈЕВА“?

У књизи се до 2.18. не спомиње име „Адам“. Појавило се у 2.19., али није назначено ко га је дао и шта оно значи, као „И Адам надједје жени својој име Јева, зато што је она мати свјема живима“ (3.20.), и „Послије тога Адам позна Јеву жену своју...“ (4.1.). „Бог“ му није дао то име, јер је створио „човјека“, „мушко и женско“. Аутори књиге су „инкогнито“ учинили то, без било какве најаве. На основу чега је „човјек“, „мушко“, дао име жени, када није знао шта значи реч „име“, и да треба да постоји? Којим језиком су говорили, и ко им га је одредио? На основу чега су одмах знали којим језиком да се споразумевају с „богом“ и међусобно, када није назначено да је „он“ одредио то? Како је „Адам“ „видео“ и знао де „је она мати свјема живима“, када су у том тренутку постојали само њих двоје живи, без знања о будућности и „свјема живима“? Јева се више не спомиње у књизи. Данас за њу кажемо „Ева“. Зашто, када не постоји промена имена у књизи?

Г/ „ГРЕХ“?

Да ли је постојао „грех“? У чему се састојао, ако је „постојао“? Како је настао? Ко су „грешници“? Зашто је ауторима књиге било потребно постојање „греха“? И још доста питања, везана за ту тему.

1. „И запријети Господ Бог човјеку говорећи: једи слободно са свакога дрвета у врту;“ (2.16.), „Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умријећеш“ (2.17.) Претња је написана тако да одмах помислимо – зашто је „он“ запретио „човјеку“ да једе род „с дрвета од знања добра и зала“? Зашто није желео да човек сазна шта је добро, шта зло? Да ли нас аутори књиге наводе на то да збрањујемо деци воће, поврће, и сву осталу храну која им користи за нормалан живот, а ако то ипак једу да их проклињемо и тучемо? Зашто их је „створио“, ако им је „забранио“ да једу најбитније, и да виде? Да ли су му постали „теретни“, па није знао шта да ради?

2. Аутори књиге су створили дилему, поред многих, да ли је „човјеку“ забрањено да једе, или је забрањено да НЕ једе. Дилема: „...с њега не једи...“ (2.17.) и „...што сам ти забранио да не једеш с њега?“ (3.11.). Прва забрана је јасна - **не једи**; друга забрана - **забрањујем ти да не једеш**. Кад кажемо детету: „**Не једи, то није добро**“, и „**Забрањујем ти да не једеш**“, што у другом случају значи „**мораш да једеш**“, шаљемо јасну поруку шта забрањујемо. Прва забрана у књизи значи **НЕ ЈЕДИ**, друга значи **ЈЕДИ**. Забрана негације значи **ЗАБРАЊЕНО ЈЕ „НЕ“**, што значи **ОБАВЕЗНО ЈЕ „ДА“**. Да би била потврђена прва забрана „с њега не једи“, друга забрана је требало да пише „што сам ти забранио да једеш с њега“. Аутори сигурно нису били довољно писмени, ни разумни, јер су несувисло поставили две супротне забране у „исту сврху“ забране. Било им је важно да „укажу“ да је **човек увек грешан**, било шта да уради.

3. Посебна питања су: да ли је змија начинила зло дело; да ли је жена погрешила што је дала „и мужу својему“ да „окуси“ род; да ли је муж њен погрешно што је „окусио“ род, наравно, у књижи?

„Али змија бјеше лукава мимо све звјери пољске, које створи Господ Бог; па рече жени: је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту?“ (3.1.); „А жена рече змији...“ (3.2.); „Само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете“ (3.3.); „А змија рече жени: нећете ви умријети“ (3.4.); „Него зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро што ли зло“ (3.5.); „И жена видјећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси“ (3.6.); „Тада им се отворише очи, и видјеше да су голи...“ (3.7.)

„Бог“ је забранио да једу „с дрвета од знања добра и зла“, да им се не би отвориле очи; хтео је да остану слепи код очију, да не виде „што је добро што ли зло“. Зашто? Зашто их је „створио“, ако је требало да остану слепи? Књига намеће то питање, с поруком да је „он“, својом „забраном“, „покретач“ даљих догађања, и изазивач „греха“. Зашто човек и жена нису одмах умрли када су окусили род, јер им је „бог“ рекао да ће то бити ако тако ураде? Да су се оствариле „његове“ речи, били би мртви пошто су прекршили запређено, па не би дошло до проклињања. **Уместо да умру**, догоди се „божија“ немоћ, па **остадоше живи**. После проклињања (3.16.), (3.17.), (3.18.), (3.19.) и своје немоћи да му се оствари запређено, „И начини Господ Бог Адаму и жени његовој хаљине од коже, и обуче их у њих“ (3.21.) и „И рече Господ Бог: ето, човек поста као један од нас знајући што је добро што ли зло...“ (3.22.). То значи да је змија била јача од „њега“, па се остварило што је рекла „нећете ви умријети“ (3.4.)? Шта су аутори књиге хтели да кажу? „Бог“ је погрешно? Непотребно су писали „јер у који дан окусиш с њега, умријећеш“ (2.17.) и „не једите и не дирајте у њ, да не умрете“ (3.3.), јер би сигурно били мртви после „окуси“, али се тада јавио проблем како задржати „мушко и женско створи их“. **Суштинска поставка** је била **да мушко и женско** буду **грешници**, да буду „**проклети**“ од „њега“, на било који начин, да би то проклетство било окосница њиховог трауматичног живљења у будућности, и њихових покољења, без обзира што је то у старту постављено без смисла и оправдања.

Змија је „рекла“ жени да окуси род да би прогледала и знала, „што је добро што ли зло“. У томе је њена позитивна улога, јер је „омогућила“ жени, мужу њеном и свим људима у будућности да „виде“.

Жена и муж су послушали змију, окусили род и „Тада им се отворише очи“. Не постоји уверљив утисак, доживљај, лепота, ширина, висина, и све што човек лепо доживљава ако нема вид. Змија и жена су „омогућиле“ то. Оне су „творци“ нормалног живљења. Зато можемо да кажемо: **НИЈЕ ПОСТОЈАО ГРЕХ ЖЕНЕ. ЖЕНА НИЈЕ ГРЕШНА. Змија није продукт ђавола, већ је „спаситељ“ човечанства**, наравно, када бисмо прихватили да се то догодило „стварно“. Измишљеним грехом произведено је измишљено проклињање од стране „бога“. Поред тога, змија је „говорила“ и „разумела“ шта јој жена говори. „Бог“ је **није „проклео“** да не „говори“, да не „разуме“ и да се не размножава.

„...и доведе к Адаму да види како ће коју назвати...“ (2.19.); „И жена видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати...узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси“ (3.6.); „Тада им се отворише очи и видјеше да су голи...“ (3.7.). Како је Адам могао „да види“ (2.19.) и „И жена видећи...и да га је милина погледати и да је дрво врло драго...“ (3.6.), када „Тада им се отворише очи, и видјеше...“ (3.7.), тек после „...и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси.“ (3.6.)??? Та нелогичност, измишљање да је нестварно стварно, да слепи људи „виде“ пре него „Тада им се отворише очи, и видјеше“, јесте потврда да се у књижи тежило ка сензационализму, или, што је вероватније, аутори нису знали да не знају, а грех је не знати да не

знамо, или су били уверени да људи нису довољно разумни, свесни, па неће то да примете, у чему су били у праву, јер је чињеница да **нема** сличних осврта на ову књигу као што је овај, **до сада**.

Данас се говори, што сви подржавају, да је жена дала мужу **ЈАБУКУ**, па је она постала „воће греха“, што је показатељ да људи нису читали ову књигу, и питање је – да ли је могуће да је тако, а показатељи јесу непристрасни и немилосрдни; потврђују да људи верују у свашта, без жеље и воље да било шта од тога провере, па измишљају свашта да би ТО било атрактивно и опипљиво у свакодневном животу, и да би могли у „погодном тренутку“ да упру прст у некога као „грешника“, јер је де јабуку. У књизи се не спомиње јабука, ни на једном месту. Пише: „...дрво од знања добра и зла.“(2.9.); „Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи...“(2.17.); „Само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ...“ (3.3.); „А Бог рече:...да нијеси јео с онога дрвета што сам ти забранио да не једеш с њега?“(3.11.). Дакле, у „врту“ је „било“ „дрво од знања добра и зла“, које је имало „род на дрвету“, па жена „узабра рода с њега“, **НЕ** јабуку.

У књизи су наведене и „комичне“ сцене у оквиру стварања „греха“. „Бог“, Адам и жена су играли кратку „жмурку“ у врту. „Тада им се отворише очи и видјеше да су голи; па сплетоше лишћа смокава и начинише себи прегаче“(3.7.), „И зачуше глас Господа Бога, који иђаше по врту кад захлади; и сакри се Адам и жена му испред Господа Бога међу дрвета у врту“(3.8.), „А Господ Бог викну Адама и рече му: гдје си?“(3.9.), „А он рече: чух глас твој у врту, па се поплаших, јер сам го, те се сакрих“(3.10.), „А Бог рече: ко ти каза да си го?...“(3.11.). Да ли је требало да отворе очи да би видели како су голи? Да ли то значи да слепи људи данас не знају кад су голи, па мора неко да им каже то, јер ће такви да иду улицом? Познато је да се говори како „бог“ види све и зна све, па како је могуће да се „Адам и жена му“ сакрију „међу дрвета у врту“, и да их не види и не чује, да не зна где су, па зове „гдје си?“? Зашто се Адам поплашио, јер је го, те се сакри? Ако их је „бог“ „створио“, „створио“ их је голе, па је знао како изгледају. Зашто би се сада стидели, када то „зна“ пре њих? Зашто би питао: „ко ти каза да си го?“? Да ли то значи да није „знао“ како може додирима и осећајем да осете како су голи? Зар није одмах „знао“ ко је рекао Адаму да је го, а све „зна“? Да ли ико може да се сакрије од „њега“, и то у једном малом врту где је „он“?

Најважније у свему томе јесте питање: како је „бог“ могао да „види све“, „говори“, „зна све“, „размишља“, „закључује“, „одлучује“, „забрањује“, „проклиње“, „пита“, „верује“, „не верује“, „пакости“, и „много“ „тога“ још, што је само „њему“ „својствено“ да „може“ „све“, „сам“, без нечије „помоћи“, јер је „свемоћан“, а није имао мозак, способност свесног и разумног, није имао очи и могућност да види, није имао уши и могућност да чује, није имао руке и ноге за кретање, није имао ниједан орган за бивствовање, није имао могућност свесног оријентисања, није имао могућност сагледавања шта је добро а шта зло, није могао да осети време јер није постојало за њега, није могао да осети простор јер је као „дух“ непрекидно „лебдео“, како пишу аутори књиге „и дух Божји дизаше се над водом“(1.2.), и, затим, „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело“(6.3.), а „тијело“ има све органе који му омогућавају да нормално постоји и живи, да буде материјално видљиво и функционално; „дух“ нема то и не жели да буде „тијело“? „Бог“ је могао да буде само један нематеријалан, празан, невидљив, немоћан, нестабилан, лакопокретљив и несталан привид за лаковерне, „слепе“ код очију, неразумне код разума, нестабилне у постојању, несталне у веровању у себе, немоћне да се снађу у нестварном, неразумном и неразумљивом, несигурне у опстанак без тог веровања.

Ако је у (2.19.), (2.20.), (2.21.), (2.22.), (2.23.), (2.24.), присутан и споменут Адам, зашто иза тога (3.6.) „жена“ није дала „Адаму“ да окуси плод, него „даде и мужу својему“, да би после тога био опет Адам (3.8.), (3.9.), (3.12.), и даље?

„За то ће оставити човјек оца својега и матер своју, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело“(2.24.). Како је Адам могао да зна за „оца“ и „матер“, када су се у том тренутку пр-

ви пут видели и сазнали, „били једини“,и тек у (4.1.) „Адам позна Јеву“, немајући представу шта ће се догодити после. **Немерљив грех су учинили „аутори“ таквим „писањем“ књиге.**

Д/ „КАИН“ И „АВЕЉ“

1. „... И Авељ поста пастир а Каин ратар.“(4.2.), „ А послѣ некога времена догоди се, те Каин принесе Господу принос од рода земаљскога“(4.3.),„А и Авељ принесе од првина стада својега и од њихове претилине. И Господ погледа на Авеља и на његов принос“(4.4.), „А на Каина и на његов принос не погледа. Зато се Каин расрди веома, и лице му се промијени“(4.5.), „Тада рече Господ Каину: што се срдиш? Што ли ти се лице промијени?“(4.6.), „Послије говораше Каин с Авељом братом својим. Али кад бијаху у пољу, скочи Каин на Авеља, брата својега, и уби га“(4.8.)

У досадашњим теоријама и обраћањима, он“ је приказиван и приказује се као „**бог правде**“. Књига то саопштава другачије. Приказује „га“ као **изазивача** братске љутње, мржње, греха и **братоубиства**. Наравно, такав текст у књизи намеће бројна питања. Зашто **није** погледао Каина и његов принос? Зашто **није** имао **једнак** однос према њему као према Авељу? Да ли принос пастиров може да буде већи и бољи од ратаровог? Шта се данас јавља ако омаловажимо нечији значајан принос и допринос? Ко је ту узрок невоље? Да ли је, таквим **игнорисањем** Каина, **желео** да **изазове** те последице? **Зашто** му је одговарало такво стање? У свему томе се јавља „његов“ **цинизам** – „што се срдиш? Што ли ти се лице промијени?“, као да је желео да каже – шта хоћеш, ти си безвредан ратар, твоји производи нису битни и вредни за „мене“, као да је заборавио да је „закључио“ да нема „човјека да ради земљу“(2.5.). Разумљиво, човек реагује непредвиђено у таквим околностима, јер му се граница свести нагло и снажно сужава. „Бог“ је, **то знао**, **пре** насталих последица, јер „зна све и види све“. **ЗАШТО** је изазвао то? Књига намеће „његову“ **кривицу, не правду**. Ту **није** постојала правда. То не значи да Каин није крив. „Поступио“ је непромишљено, емоционално поремећено, јер је подлегао утиску да га „бог“ не воли и не поштује његов труд, али је заборавио у том помућеном разуму да је Авељ његов брат, да су „једина“ браћа тада на „земљи“. Своју љутњу је требало да истражи на „богу“, **изазивачу** те неслоге и несреће. Аутори књиге су тако поставили **проблем** веровања у „његову **правду**“. **И данас смо сведоци потпуног недостатка те правде? Она не постоји**. Зашто је ауторима књиге уопште било потребно братоубиство? Зашто је важно да се браћа „од бога дата“, међусобно мрзе до смрти? Да ли значи да је то **нормално** у почетку „стварања“, да би било **нормално** и **данас**? Зашто је било потребно да остане само Каин? Како су аутори књиге замислили наставак људске врсте, када су, после Авељовог убиства, остали само њих **троје** - **Адам, Јева и Каин**?

2. „И отиде Каин испред Господа, и насели се у земљи Наудској...“(4.16.),„И позна Каин жену своју, а она zatrudње и роди Еноха...“(4.17.).

У књизи је до тог тренутка постојала **само једна жена – Јева**, мајка Каинова и Авељова, јер „И створи Бог... мушко и женско створи их“(1.27.),„И Господ Бог створи жену од ребра...“(2.22.), „Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она zatrudње и роди Каина...“(4.1.), „И роди опет брата његова Авеља...“(4.2.), „Мушко и женско створи их...“(5.2.). Аутори књиге су **измислили** незамисливо и неизводљиво - „створили“ су жену Каинову ниоткуда и ни од чега. Наметнули су тада непостојећу жену, јер „бог“ **није** створио другу жену поред Јеве, нити је она родила ћерку. С тог становишта Каин **није** могао да има другу жену сем **мајке Јеве**. С обзиром да није могао да „позна“ другу жену, **није** могла да роди Еноха. У том случају, **нису** могле да постоје генерације иза њега, његови потомци, што значи да **нису** могле да постоје ни жене (4.18.), (4.19.), (4.20.), (4.21.), (4.22.), (4.23.). Аутори су како-тако, невешто и непримерено, желели да избегну неизбежно – Каин је „познао“ мајку Јеву. Једино тако су могли да постану наведени потомци. Хтели то или не, морамо да закључимо да је свет могао да „постане“ само на неизбежном **инцесту**, јер „И поживје Адам сто и тридесет година, и роди сина по обличју својему, као што је он и надједе му име

Сит“(5.3.). Адам и Јева су тек после „сто и тридесет година“ „добили“ сина Сита. Период „сто и тридесет година“ био би празан, без потомака, сем Каина. Сви „потомци“ у том периоду су могли да буду „рођени“ само у инцестним везама, и даље. И овде се наставља тврђење да мушкарци „рађају“, „И поживје Адам сто и тридесет година, и роди сина...“(5.3.), а претходно, „А Адам опет позна жену своју, и она роди сина, и надје му име Сит, јер ми, рече, Бог даде другога сина за Авеља, којега уби Каин“(4.25.). Доведени смо у „дилему“- ко је од њих двоје родио Сита? Намерно су је створили аутори књиге, да би дали „на знање“ да нема рађања без мушког „рађања“, како би додатно минимизирали значај жене у томе.

СУШТИНА (СМИСАО) УКАЗИВАЊА НА СКРИВЕНЕ ДОКАЗЕ У КЊИЗИ

Доведени смо у стање тешке духовне зависности од створених заблуда да је „бог“, „створио“ све што постоји; да је створио нас, људе, и све око нас. Само једним довољно разумним освртом на написано о том „стварању“, долазимо до важног сазнања и знања да „бог“:

НИЈЕ створио свет;

НИЈЕ створио небо и Земљу;

НИЈЕ створио „свјетлост“, НИЈЕ „и растави Бог свјетлост од таме“, НИЈЕ „И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ“;

НИЈЕ „нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде“, јер не може празно да раставља материјално нестишњиво и нерастављиво;

НИЈЕ „сабрао“ воду „на једно мјесто“, јер је „била“ бесконачна и нестишњива; тако није „а зборишта водена назва мора“;

НИЈЕ „и нека се покаже сухо“, јер бесконачна и нестишњива вода није подељена празним „небом“ да би се створила могућност да „се покаже сухо“;

НИЈЕ „створио“ Земљу као небеско тело, већ је „покушао“ да „створи“ „и нека се покаже сухо“ у неизводљивом и немогућем „нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто“, јер није „створио“ „небо“. Ако дозволимо „могућност“ да се из „сабрране“ воде „покаже сухо“, долазимо до закључка да се из те воде „показало“ суво острво(копно), без воде на њему, да би „И сухо назва Бог земља“, дакле, то „сухо“ „назва земља“, што значи да је „земља“ била само једно суво острво(копно) у води, без воде на себи, без основног услова за живот.

НИЈЕ постојала могућност „И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме његово по њиховијем врстама“, „нека земља пусти из себе душе живе по врстама њиховијем, стоку и ситне животиње и звијери земаљске по врстама њиховијем“, „И створи Бог звијери земаљске по врстама њиховијем, и стоку по врстама њезинијем, и све ситне животиње на земљи по врстама њиховијем“, „да начинимо човјека...који ће бити господар...од стоке и од цијеле земље и од свијех животиња што се мичу по земљи“, јер су „постојала“ два „могућа“ разлога: прво - „сухо“ („земља“, острво, копно) НИЈЕ могло да се „покаже“, јер празно, безваздушно, вакуум, „небо“ НИЈЕ могло да се „убаци“ у бесконачну нестишњиву воду, „и растави воду под сводом од воде над сводом“, „да се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо“; друго - ако се „показало“ „сухо“ из воде, „и сухо назва Бог земља“, значи да је као „земљу“ означио изроњено „сухо“ (острво, копно), које није имало воду на себи – зато је било „сухо“; на „сухом“ без воде није могао да постане живи свет, па и човек.

НИЈЕ „поставио“ два „видјела“, јер није у бесконачну, нестишњиву воду „уденуо“ празно, безваздушно, вакуум „небо“. Ако претпоставимо „могућност“ њиховог „постављања“, тада им је „бог“ „одредио“ „на своду небеском да обасјавају земљу“, не и „мора“, а та „земља“ („сухо“, острво, копно) је „била“ у води („морима“). Тако у „морима“ НИЈЕ постао живи свет без светлости и топлоте. Како је „било“ могуће да „обасјавају“ само „земљу“ („сухо“, острво, копно),

не и толика „мора“, немерљиво „већа“ од ње, а она се „налазила“ у њима? Ако су „обасјавали“ само „земљу“(„сухо“,острво,копно), значи да су то „чинили“ непрекидно, без „гашења“, што је узроковало да већ „сухо“(„земља“,острво,копно) буде непрекидно „сухо“, без воде на себи, што је, даље, узроковало немогућност постојања живота.

НИЈЕ постојала могућност да „бог“ нешто „створи“ ни из чега и из немогућег, јер је „био“и остао измишљен,„невидљив“,„дух“, једно празно и невидљиво ништа, без очију и „моћи“да „види“, без било којег органа, без мозга и „моћи“ да „мисли“ и „говори“, без било каквог осећаја и осећања. Био је и остао само једна замишљена „визија“ превараната и манипулатора.

Покушајмо,бар на тренутак,да себи „приближимо“извитоперену и болесну машту превараната и манипулатора, покушајмо незамисливо и неизводљиво, покушајмо да „замислимо“ непостојећег, нематеријалног,потпуно празног, невидљивог „духа“,„божијег“,без облика и суштине, без иједног органа људског, без мозга и могућности да мисли, одлучује и говори, без било чега што би „указивало“да „постоји“у свом непостојању у простору, који је „био“бесконачна вода у бездану, без постојања простора ван њега, без назнаке „стварног“ и „могућег“, једно невидљиво и празно ништа, како „одлучује“ и „ствара“ немогуће и неизводљиво, да ни из чега (из ништа) „створи“ неоствариво материјално и нематеријално:

Да „створи“,„свјетлост“без њеног извора у бескрајној, нестишњивој и недељивој води, да у тој и таквој води „растави“,„свјетлост од таме“, у тој бескрајној таме воде,да ту,„свјетлост“у тој бескрајној таме воде „назове“,„дан“, а бескрајну таму да„назове“,„ноћ“, бескрајна ноћ у бескрајној таме воде, без могућности да буде „дан“, да у тој бескрајној таме бескрајне, бездне воде, „одреди“,„вече“и„јутро“,„дан први“, када „поче“ да „ствара“,„свет“;

Да безгранично нематеријално,празно ништа,„одреди“као „свод“(„небо“),„посред“ безграничне,нестишњиве и недељиве воде у безграничном простору свог,„непостојања“,„да раставља воду од воде“, „И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом“,на„два“ „једнака“ „водоравна“ дела, где је тај „свод“(„небо“), бескрајно празан, нематеријалан,непостојећи,„држао“ бескрајну и немерљиво тешку воду „над“собом, да би „омогућио“,„старање“ неостваривог и немогућег у бескрајној,бездној води „под“собом;

Да то безгранично нематеријално,празно ништа, „свод“(„небо“), у свом непостојању, „омогући“да „се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо“, да се безгранична, нестишњива вода „под“њим „сабере“ у непостојећи простор ван бесконачног, да се „покаже сухо“, које „назва Бог земља“, острво,копно у тој безграничној, нестишњивој води, које је потпуно „сухо“, без воде на себи, пусто као данашња Сахара без оазе, да у том „амбијенту“пустоши, без воде, „нека пусти земља из себе траву,биље,што носи сјеме,и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме његово на земљи“, „И пусти земља из себе...“, „и све птице крилате по врстама њиховијем“, „нека земља пусти из себе душе живе по врстама њиховијем,стоку и ситне животиње и звијери земаљске по врстама њиховијем“, „И створи Бог звијери земаљске по врстама њиховијем,и стоку по врстама њезинијем...“, и у том „сухом“, пустоши без воде,„да начинимо човјека по својему обличју, као што смо ми“(„бог“је„мислио“да„човјек“буде„дух“,„као што смо ми“), „И створи Бог човјека по обличју својему, по обличју Божијему створи га; мушко и женско створи их“, „створи“ их као „духове“ „по обличју Божијему“, јер су могли само као „духови“ да „опстану“ у тој пустињи без воде, да би, затим, „покушао“да„исправи“пропуштено у њиховом „стварању“, па је „одлучио“ да „створи“ „човјека од праха земаљскога, и дуну му у нос дух животни; и поста човјек душа жива“ у том „сухом“, пустом без воде и ваздуха, без кисеоника, је нису постојали услови да се у том празном и пустом „створе“ биљке и живи свет, који би омогућили,„човјеку“ „мушко и женско“ да живе и опстану с храном, које није било.

Да то безгранично нематеријално, празно ништа, „свод“ („небо“), „омогући“ да „буду вид-јела на своду небеском“ „И нека свијетле на своду небеском, да обасјавају земљу“, што је „у-чинио“ дан четврти, „три дана“, „после“, „нека буде свјетлост. И би свјетлост“, без објашњи-вог разлога за њихово „постављање“ када је пре тога „постојала“ „свјетлост“ без извора, или, без објашњивог разлога зашто је „постављена“ „свјетлост“ без извора „три дана“ рани-је, а „бог“ је „знао“ да мора да „постави“ два „видјела“, јер је „видео“ да „свјетлост“ без изво-ра не може да „опстане“ у бескрајној таму у бескрајној, бездној води, али је „одредио“ „да оба-сјавају“ само „земљу“ („сухо“, острво, копно) у бескрајним „морима“, а да њих не „обасјавају“ јер нису „добили“ то „усмерење“, па је та „земља“ („сухо“, острво, копно) било изложено непрекид-ном светлу и топлоти, без гашења, јер није „одредио“ „механизам“ за то, тако да је остала без заштите, и није имала „могућност“ да тако „суха“, пушта, у вечитом светлу и топлоти, „пусти“ из себе што је „одредио“ „бог“, па није могао да постане ни „човјек“, „мушко и жен-ско“, а „мора“ нису била „обасјавана“ па није постојала могућност да се „створи“ нешто „жи-во“ у њима.

Да у том нестварном, непостојећем, мушкарци „рађају“ „потомке“, без болова и мука, ко-ји су „окосница“ „стварања“ и „постојања“, уз „божију“ „благослов“, а жену је „проклео“ као највеће „непријатеља“, да живи и рађа у мукама.

Све то је довело до веровања у апсурд и апсурдно, у непостојеће празно ништа, које, као „свод“ („небо“), није „омогућило“ „амбијент“ за „стварање“ било чега, јер је као бесконачан, бес-крајно празан простор, бескрајна празнина, без ичега материјалног, био бескрајно ништа, које није могло да буде „утиснуто“ у бескрајну, бездну, нестишњиву и недељиву воду, да је „раста-ви“ „над“ и „под“ собом, и да „омогући“ да „се покаже сухо“, па то „сухо“ није могло да „изро-ни“ из воде и да постане „сухо“ које „назва Бог земља“, тако да је „остало“ уроњено, у води до бескраја, и није постојала могућност да се „створи“ „земља“ као „сухо“ копно, острво у тој нестишњивој и недељивој води. „Бог“ није „успео“ да „створи“ ни такву „земљу“, нити ишта на „њој“; **није „створио“ Земљу као небеско тело, није „створио“ живот на њој.**

Коме и чему служи „химна“ „боже правде“, када су аутори књиге посредно доказали да „бог“, слеп и невидљив „дух“ без облика и суштине, без осећаја и осећања, **није „створио“ човека и свет; није „мушко и женско створи их“ „по обличју својему“ као дух без обличја; у књизи је немерљиво омаловажио жену „створивши“ је од „ребра“ Адамовог и безразложно је „про-клевши“ „теби ћу многе муке задавати кад затрудниш, с мукама ћеш децу рађати“**, а мушкар-це није проклео и дозволио им је да **безмерно, рађају“ непостојеће „потомке“**; у односу према Адаму и Јеви, јер им је „забранио“ да једу род с дрвета од знања добра и зла да **не би прогледали**, да остану вечно **слепи** и **не виде** шта је добро а шта зло, а „створио“ их је да „нор-мално постоје“, па их је „проклео“ што су учинили то и „прогледали“ насупрот његовој „забра-ни“, којом је одредио да је то „грех“; што је „избацио“ Адама из врта Едемског, а Јеву **није**, и „поставио“ херувима с пламеним мачем испред, да се не би вратио и био с Јевом како би наста-вили људску врсту, и тиме „прекинуо“ свако даље „постојање“ човека; што је **растурио** „народ један“ који је „желео“ да живи заједно, на једном месту, с једним језиком, па га „расу оданде по свој земљи“, „и да им помете језик да не разумију један другог што говоре“; што је „изазвао“ „братаубиство“, да Каин „убије“ Авеља, јер га је омаловажио пред братом, „неприхватањем“ ње-говог ратарског доприноса. Како тражити и очекивати „правду“ уз толике пакости и неправде слепог, невидљивог, неосећајног духа? Шта су аутори књиге очекивали уз такво писање? Обра-ћати се и молити се „богу“, јесте узалудно обраћање и мољење једном празном ништа.

Аутори те „химне“ и њени корисници нису разумно прочиталу ту књигу, ако су је уопште про-

читали, нису је правилно разумели и протумачили, па је та песма неразумно написана, и неразумно се користи, јер нема основ за њено постојање и коришћење, за помињање „бога“ као „оличење правде“. Зашто му се уопште обраћати за помоћ и правду, кад то није његова одлика, јер доказано у свом непостојању не зна шта је правда? Уз то је важно да се нагласи да је та духовна песма намењена само Србима, јер се само они моле свом „српском богу“ за свој спас, занемарујући друге народе (народне мањине), којима, изгледа, није потребан „спас“. Тако је „усклађена“ с грбом, на који је уцртан крст, као „симбол“ хришћанства (православље), занемарујући остале религије и вере у истој нацији (држави), што јесте противно уставу, као што је и та „химна“, јер све што је духовно (цркве и верске заједнице) мора да буде „одвојено од државе“.

Република Србија јесте секуларна (световна) држава (Устав, члан 11.: „Република Србија је световна држава. Цркве и верске заједнице су одвојене од државе. Ниједна религија се не може успоставити као државна или обавезна“). Држава и њене институције јесу и морају да буду потпуно неутралне, без утицаја религије или вере на њих, или њиховог утицаја на религију или веру, без обзира да ли су већинске или нису, без права наметања веровања у „бога“ кроз било какву активност или утицај, као што чине неки наши политичари, који се јавно наметљиво крсте православно, да их сви виде колики су верници, и тиме намећу „потребу“ и „обавезу“ да то чине и други, јер су „они“ „узор“ како то „треба“ да буде. Посебно је важно да се не уводи духовна песма као национална (државна) „химна“, јер се крши Устав. Таква песма као химна може да буде само у духовној држави (Ватикан). Није прикладна као „химна“ у световној држави, јер тако држава насилно, путем „законске“ пресије, противуставно, присиљава грађане (држављане), који имају право на своју религију и веру, или оне који не верују у религију и веру, да „верују“ у једног „обавезног бога“ у „химни“, да устају на њен звук и евентуално је певају под присилом, посебно ако се ради о „богу“ само једног народа у нацији (држави), занемаривајући остале народе у томе, али их обавезујући да поштују туђе. Духовно не може да буде обавезно за световно, и обратно. Световна држава треба да има прикладну световну песму за химну, која ће да одговара и прија сваком грађанину (држављанину), без обзира на његову народну, обичајну, религијску и верску припадност или неприпадност, веровање или неверовање.

.....

Грех јесте такво „писање“ књиге. Сав грех овога света јесте њихов, јер су својим немерљивим лажима и грехом вештачки и лажно „створили“ „грех“ недужних. „Створили“ су „веровање“ у лаж и заблуде, што је испод сваког критеријума здравог разума.

Књига нема контекст; несувисло је написана и доказано је измишљена. „Темељи“ се на илузијама и фикцијама. Извор и полазиште несувислости, несхватљивог измишљања, нелогичности, некоректности, ниподаштавања свесног у људима и њиховог достојанства, јесте први наслов „Стварање свијета. Човјек обличје Божије“ (1.1. до 1.31.). Све остало јесте несмисао наставак тога, посебно када мушкарци „рађају“ синове и кћери без болова и мука, и „стварају“ непостојеће „потомке“. С обзиром да аутори књиге нису ни елементарно доказали да је „бог“ створио било шта што је наведено у њиховом „стварању“, доказано је да није створено тако, да није постојала могућност за то, да све то није стварно, да све то није могуће, да се не може по-

везати смисаоно, стога није могуће да постоји бог, јер нема сврху његово постојање. Нема ствари коју је „створио“ „бог“. Све је измишљено као велика обмана и превара, за понижавање и омаловажавање човека, који у свом незнању и створеном религијском и верском слепилу не види даље од свог носа. Књига не заслужује значај који јој се даје; не заслужује уопште значај, јер је све „плод“ нездраве маште, манипулација, илузија и фикција. Није прикладна и пристojна да се њоме негира Дарвинова теорија о постанку човека и света. Није примерена стварности и истини. Постоји само као извор и полазиште религијских и верских заблуда, као *non plus ultra nonsens*. Целовито сам указао на све доказе у књизи о измишљеном; да не постоји нешто што је „постало“ од „бога“; да није „створио“ човека и свет, да човек не постоји од тог „стварања“; да није „створио“ Земљу као небеско тело; да нису постојали „ствараоци“ „потوماка“, да нису постојали „потомци“ тих „стваралаца“, очева који су „рађали“; да тако није постојао Мојсије, да пет књига није написао он, јер није постојао као „потомак“; да, на основу свега претходно доказаног, није постојао Христ као „син божији“. Њега, хришћанство као „религију“, ову и све „свете“ књиге, „створили“ су преваранти и манипулатори. **ДОДАТНО О ТОМЕ У ТЕКСТУ С НАСЛОВОМ „ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ“.**

Моја су сва подцртавања и наглашавања у текстовима на сајту.